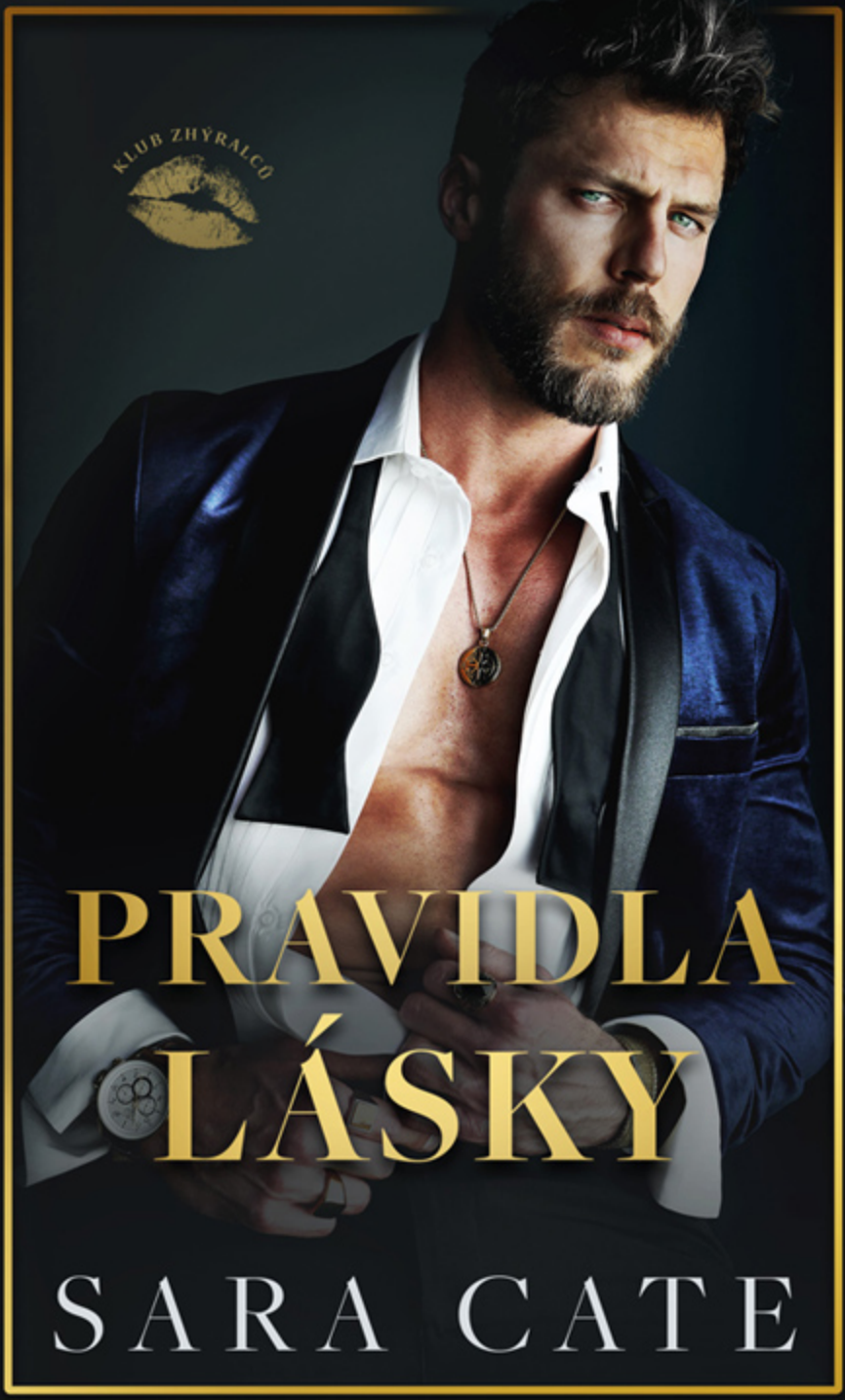
KLUB ZHÝRALCŮ
PRAVIDLA LÁSKY
SARA CATE

KLUB ZHÝRALCŮ

PRAVIDLA LÁSKY

Copyright © Praise, by Sara Cate, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2024
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4989-8 (pdf)

SARA CATE

PRAVIDLA LÁSKY

přeložila Jana Milotová

PROLOG

Před sedmi lety

Emerson

„A tak jsem ji popadl za vlasy a oba jsme si to náramně užívali, ale pak jsem se jí podíval zpříma do očí a řekl: ‚Vykuř mi péro jako hodná holčička.‘ Než jsem se stihl vzpamatovat, napřáhla se a dala mi pěstí přímo do oka.“

„Kurva!“ zakleje s úšklebkem Garrett.

„Sakra!“ vykřikne Hunter.

Maggie, jediná žena v naší skupince, sedí na druhém konci stolu a vypadá zděšeně.

Trhnu sebou a opatrně si sáhnu na bolavou fialovou modřinu, která mi vyrostla pod okem.

„Mám dojem, že se jí to moc nelíbilo,“ dodá Maggie, tiše se zasměje a usrkne si bílého vína.

„Nepovídej!“ vybuchnu, popadnu pivo a přitisknu si studenou sklenici k obličeji, abych potlačil pulzující bolest v oční bulvě. Bolí to ale jen z poloviny jako má pýcha. Ponížilo mě, že mám první opravdový monokl od hezké malé brunetky, se kterou jsem celé týdny flirtoval a strašně se těšil, jak si to s ní rozdám. A že se jedná o mé dosud nejhorší zranění.

„Totiž… myslel jsem, že nám to spolu klape. Vypadala, že je ochotná ledacos vyzkoušet, a připadalo mi, že ji to

vzrušuje, ale nejspíš jsem se spletl. Zjevně to nebyla fanynka sexuálního ponižování."

Stůl na chvilku ztichne. Se třemi kolegy jsme už tradičně chodili ve čtvrtek večer do baru na šťastnou hodinku. Všichni nenávidíme společnost, ve které pracujeme. Když jsme tam začínali, bylo to kvůli nadšení a lásce k zábavnímu průmyslu. Teď se jednou týdně scházíme na drink, abychom se utvrdili v tom, jak bychom tu společnost řídili jinak a jak moc by nám bylo lépe bez ní. Prozatím o tom ale jen mluvíme. Ani jeden z nás není připravený opustit stabilní pozici a jít hledat práci jinde.

Dost často mluvíme o sexu a každý z nás se dělí o svá nejchlípnější postelová tajemství stejně jako pár starých chlapů vyprávějících dramatické příběhy z války. Zapojuje se do toho i naše zdrženlivá Maggie. Kromě Huntera a jeho dlouhodobé přítelkyně Isabel jsme všichni nezadaní a chceme, aby to tak zůstalo. Jedna z výhod práce v zábavním průmyslu je, že pracujeme v noci na večírcích a oslavách, což znamená, že máme celkem pravidelně sex. To nám poskytuje spoustu témat ke konverzaci. Nemusíme tak trávit veškerý společný čas stěžováním si na společnost, pro kterou pracujeme.

„Kurva, chlape," odpoví Garrett se zamyšleným pohledem. „Škoda, že neexistuje způsob, jak dát lidi dohromady podle toho, jaké úchylárny rádi provozují."

Všichni u stolu se okamžitě začnou smát, jelikož tohle Garrett dělá vždycky. Vtipkuje a očekává pobavené reakce po každé větě, co vyřkne. Je to něco, co už od něj čekáme.

„Myslím to vážně. Jak úžasné by to bylo, kdybys mohl potkat někoho, komu se líbí stejně ulítlé věci jako tobě? Nemusel bys nic skrývat ani se stydět za zvrhlé věci, ze kterých ti vlhnou kalhotky."

„Jsi šílený, Garrette," odpoví Hunter, ale když konečně položím prázdnou skleničku na stůl, už mi to vrtá v hlavě. Proč seznamky nedávají lidi dohromady podle jejich sexuálních

zájmů? Nebo ještě líp… co kdybyste si mohli pronajmout někoho, kdo by vaše tužby vyplnil?

A bezpečné místo, kde se jim oddávat.

V tu chvíli mi dojde, že skupinka lidí se zkušenostmi ze zábavního průmyslu by mohla mít správné znalosti na to, aby se jí něco takového podařilo. Jen kdybychom měli dost odvahy do toho jít. Mohlo by to začít seznamkou, která by nesloužila jen nezávaznému sexu, ale něčemu vážnému. Kde by se lidi nemuseli cítit trapně za to, co je baví.

A to by byl jen začátek. Z aplikace by mohla vzniknout služba… a nakonec i noční klub.

„To teda nejsem," ohradí se Garrett. „Kdo z nás nemá divné choutky, které chtěl vždycky vyzkoušet, ale bál se o to požádat? I když teď už je jasné, že Emersona se tohle netýká."

Znovu se zasmějí a Hunter mě dloubne loktem do žeber, ale neodpovím, protože nad tím nápadem pořád přemýšlím.

„No tak, myslím to vážně," řekne Garrett. „Určitě jste vyzkoušeli spoustu úchyláren, ale co je ta jediná, o jakou byste chtěli mít odvahu si říct? Určitě něco takového máte, tak to vyklopte."

„Ty první," odpoví Maggie se samolibým úsměvem. Jako jediná žena, a ještě k tomu trochu upjatá, si osvojila umění obrátit otázky zpátky na nás a odlákat od sebe pozornost, jak jen to jde.

„Tak dobře," souhlasí Garrett.

Zatímco se skupinka dělí o své nejhlubší a nejtemnější sexuální představy – protože jak Garrett předpověděl, každý nějaké má – na chvilku je přestanu poslouchat. Navíc ve skutečnosti ani nejsou tak divné.

Zamyslím se nad tím… jestli mají všichni u stolu své specifické choutky, o kterých se příliš bojí mluvit… platí to samé o každém v tomhle baru? V tomhle městě? Zemi? Na světě?

„No tak, Emersone," řekne Hunter a šťouchne mě do ramene. „Teď ty."

„Ále, to je jednoduché," přeruší mě Garrett. „Copak jsi neposlouchal jeho historku? Emerson ženy rád ponižuje a dostává za to pěstí do obličeje."

Všichni vyprsknou smíchy a já se k nim přidám, ale neodpovím. S úsměvem se napiju a zůstanu zticha. Možná si myslí, že ženy rád ponižuju, ale o tom to vůbec není.

Následujícího rána dostaneme telefonát, že společnost, pro kterou pracujeme, končí. Vyhlašuje bankrot a všichni jsme přišli o práci, ale předtím, než kdokoli z nás nahlásí, že jsme nezaměstnaní, už máme připravený obchodní plán. Já budu šéfem společnosti. Garrett se bude starat o klienty. Hunter bude spolupracovat s developery a Maggie nám bude dělat manažerku. Jak prosté.

A tak vznikne Klub zhýralců.

PRAVIDLO 1:

Nikdy nezůstávej s přítelem, který se chová jako idiot – ihned tomu budižkničemu dej kopačky.

Charlie

„Co to s tebou kurva je, Charlie?“ oboří se na mě Beau, když mě vidí přijíždět s otevřenými okénky. Zatnu čelist, vylezu z auta a zabouchnu za sebou dveře. Ohlédnu se zpátky na svou mladší sestru, která všemu přihlíží ze sedadla spolujezdce. Potlačím v sobě pocit studu z toho, že slyšela, jak mi nadává můj stupidní bývalý přítel, který právě stojí na trávníku u svého nového domu. Ani se neobtěžuju s otázkou, co jsem provedla, protože u něj je vždycky všechno nějakým záhadným způsobem moje vina.

„Jdi se vycpat, Beau,“ procedím skrz zuby. „Jen mi vrať mou půlku zálohy, ať odsud můžu vypadnout.“

S krabicí v náručí se zastaví uprostřed kroku mezi stěhovací dodávkou a dveřmi do domu. „Kéž bych mohl, ale nepřišlas na předání domu majiteli, takže peníze poslal mému tátovi. Budeš si je muset vyzvednout u něj.“

„Tvému tátovi? Cože? Proč?“

Beau odnese do domu krabici s nápisem „kraviny na X-Box“, položí ji na zem vedle televize a vrátí se k dodávce. Dům si pronajal se svým nejlepším kamarádem, a jak se

zdá, pořád mi neodpustil, že jsem se s ním rozešla. S Beauem jsme chodili patnáct měsíců a šest z nich jsme bydleli v příšerném pronájmu, kde jsme rychle zjistili, že se vzájemně nemůžeme vystát. Zdá se, že spolu můžeme nezávazně chodit a spát, ale dospělý vztah a společné bydlení je nad naše síly.

Po pouhých třech měsících v bytě mě podvedl – lépe řečeno se nechal načapat.

„Ano, Charlie. Mému tátovi. Na smlouvě byl uvedený jako ručitel, a když sis nepřišla vyzvednout zálohu, poslali ji jemu."

„Sakra," zamumlám. „Omlouvám se, že jsem tam nebyla, Beau, ale měla jsem plné ruce práce." Poslední slovo zdůrazním, jelikož jsem pracovala hned na dvou místech, zatímco on si stěží udrží jednu pozici déle než měsíc.

„To, že smažíš corn dogy u brusliště, neznamená, že jsi z nás dvou ta zodpovědná."

„Alespoň jsem zvládala platit účty."

„Už se do toho nechci znovu pouštět," zařve a zabouchne zadní dveře dodávky. Nedá se říct, že by Beau měl problémy s ovládáním vzteku. Jen je to kretén.

„Tys s tím začal."

Ohlédnu se zpátky na Sofii, která na mě čeká v autě. Má nesouhlasně sevřené rty a mračí se. V obličeji se jí zračí výraz, který zjevně říká, že se jí můj rozhovor s bývalým naprosto příčí.

Jednu věc musím uznat – má čtrnáctiletá sestra byla od počátku největším Beauovým kritikem. Tehdy jsem měla samozřejmě růžové brýle a byla zaslepená láskou. Ve čtrnácti je moje setra pořád imunní proti kouzlu kluků se špinavě blonďatými kudrlinami, pronikavýma modrýma očima, metrem osmdesát a pekáčem buchet na břiše.

„Co mám teda dělat?" zeptám se, když Beau dál vybaluje věci a ignoruje mě.

„Jestli chceš svou půlku zálohy, nejspíš si o ni budeš muset říct tátovi."

„To si o ni nemůžeš říct ty?“

Z nějakého stupidního důvodu si připadám, jako bych se jako osina v zadku chovala já. Beau byl od začátku takový. Vždycky jsem se s ním cítila méněcenně a zoufale toužila po tom, aby si mě všímal. Nakonec jsem strávila víc času tím, že jsem se snažila o to, aby byl šťastný on, a ne já. Což mi došlo, až když jsem se s ním rozešla. Jak se říká, někdy opravdu přes stromy nevidíme les.

„Víš, že s tím kreténem už nemluvím.“

„Takže po něm nechceš ani svou půlku zálohy?“

„Nestojí mi to za to,“ vyštěkne. Následuju ho až do domu.

„Já si ale nemůžu dovolit o ty peníze přijít, Beau.“

Dlouze a otráveně vydechne, otočí se na mě a zakroutí očima. „Tak dobře, tumáš.“ Ze zadní kapsy vytáhne mobil a zamračeně něco napíše. Za chvilku mi zavibruje telefon v kabelce. „To je jeho adresa. Vyřiď si to s ním.“

Pak prostě odejde a nechá mě tam stát s otevřenou pusou. „To myslíš vážně? To je jako všechno?“

„Kdybys ty peníze opravdu potřebovala, sešla by ses včera s majitelem.“

„Jsi kretén,“ zamumlám, otočím se a nechám ho, aby si ve svém novém domě vybalil. Když se po příjezdové cestě vracím k autu, kde čeká moje sestra s AirPody v uších, ze všech sil se pokusím vypadat, jako by se nechumelilo. Vlezu si na sedadlo řidiče, zavřu dveře a ihned cítím, jak se na mě soucitně dívá. Opřu se čelem o volant a bojuju s nutkavou potřebou se vybrečet.

„Beau je čůrák,“ řekne sestra tiše a já se zasměju. Nechat ji, aby v mé přítomnosti mluvila sprostě, je privilegiem staršího sourozence. Když máma zaslechne kteroukoli z nás mluvit sprostě, málem z toho dostane infarkt, takže to nechávám Sofii dělat, když jsme samy. A v tomhle případě jí opravdu nemůžu oponovat.

„Já vím."

„Aspoň ses s ním rozešla."

„Pravda. Ale škoda, že pořád nemám zpátky ty peníze." Vytáhnu z kabelky telefon a otevřu si zprávu od Beaua.

„Proč ne?"

„Protože jsem idiot a udělala jsem chybu, takže si je teď musím jít vyzvednout od jeho táty a vsadila bych se, že kreténské jablko nepadlo daleko od kreténského stromu."

„Tak je pojďme vyzvednout spolu," odpoví a vypadá, jako by se nemohla dočkat jít vyzvednout prachy od někoho, koho vůbec nezná.

„Ani netuším, kde ten chlap vůbec bydlí, a do žádného ghetta tě brát nechci." Kliknu na adresu ve zprávě a otevře se mi aplikace s mapou, která mi ukáže červený špendlík na ulici přímo na pobřeží. „To není možné."

„Co se děje?" zeptá se a nakloní se ke mně.

„Ukazuje to, že má dům přímo ve čtvrti Oceanview."

„No tak jedéééém."

Znovu se zasměju a rozčepýřím jí krátké bleděmodré vlasy. Dorůstají jí potom, co si loni v létě vyholila spodní půlku hlavy. Teď jí spadají těsně pod uši.

„Pěkný pokus, Šmoulinko, ale máš jít hrát na piano, a jestli budeš mít zase zpoždění, paní Wilcoxová mě zabije."

Sofie zakroutí očima. Jakmile vyjedeme z Beauovy příjezdové cesty a vydáme se přes město na střední školu, kde má Sofie hodiny piana, dramaticky na mě vyšpulí rty. Celou cestu si v hlavě přehrávám každý moment hádky s Beauem a do mozku se mi vrývá jeho nenávistný tón. Při myšlence na konfrontaci s jeho tátou mě zamrazí.

Když jsme spolu ještě chodili, Beau o své rodině skoro nemluvil, a kdykoli jsem se ho na ni zeptala, jen změnil téma, jako kdyby se za ni styděl nebo se cítil trapně. Přimět jeho otce, aby za nás loni ručil, bylo už tak dost těžké, ale krátce potom se rozhádali a Beau s ním přestal mluvit úplně. Pojilo

nás společné opovržení k našim otcům, a jestli je Beauův táta aspoň trochu podobný tomu mému, zcela jistě si naše setkání užiju.

PRAVIDLO 2:

Žádné trucování.

Emerson

Proč se na mě takhle dívá? Vypadá jako Bettie Page s hustou černou ofinou a celkem hezkými křivkami, klečí na podlaze u mého stolu a… špulí na mě rty. Špulí je a jen se dívá, jak piju kafe, což by rozhodně dělat neměla.

Dožaduje se tím pozornosti, což dává smysl, jelikož přesně ta ji sem přivedla. Doslova jí platím za to, aby si vysloužila jemné poplácání po hlavě nebo trochu uznání – přičemž „vysloužila“ je tady to hlavní slovo. Zatím se ke mně tahle holka ale chová jen povýšeně, hraje na mě divadlo a mám chuť ji, asi tak za dvě vteřiny, vykopnout ze dveří. Doslova.

Jestli chceš pozornost, musíš si ji nejdřív zasloužit. Chovej se slušně. Poslouchej mě na slovo. Jinak zůstaň zticha. Ne že bych byl naprostý kretén, ale tohle je scéna, kterou spolu hrajeme, a tahle holka neumí poslouchat. Když tuhle práci přijala, věděla přesně, do čeho jde.

„Sklop oči k podlaze,“ přikážu jí, aniž bych se na ni podíval.

Z úst jí unikne rozladěné zabručení, ale pak stočí pohled dolů. Vážně doufám, že se nehodlá chovat jako rozmazlený malý spratek, protože to rozhodně není můj styl a v podmínkách jsem to uvedl dost jasně.

Další tři hodiny její směny jsou takřka nesnesitelné, ale jelikož jsem džentlmen, dovolím jí, aby zůstala. Přinese mi oběd, a když si během nudného konferenčního hovoru opřu nohy o stůl, spočine mi objemnými kozičkami na stehnech. Dokonce si vyslouží pohlazení po tváři, když dokáže zůstat úplně zticha, zatímco píšu e-mail.

Poznám na ní, že začíná být neposedná. Koutkem oka ji přistihnu, jak zase špulí rty, a když se na ni podívám, všimnu si, že kroutí očima. Už toho mám dost. Natáhnu se k ní, vezmu ji za bradu a otočím ji tváří k sobě. Znervózní a vytřeští oči.

„Tys na mě zakoulela očima?“ procedím skrz zatnuté zuby.

„Ne, pane,“ zamumlá. V jejím jemném rozechvělém hlase zachytím stopu vzrušení. Jo, je to spratek.

Kdyby mě vzrušovaly tresty, už by si ho vysloužila, ale i mně je jasné, že trest je přesně to, co chce. Takže místo toho, abych si ji přehodil přes koleno nebo ji přinutil, aby mi za svou nestydatou drzost vykouřila péro, řeknu: „Vstaň. Vezmi si věci a padej.“

„Ale –“

„Sbohem, Rito.“

Odvrátím se od ní, začnu se soustředit na počítač a úplně ji ignoruju.

Odfrkne si, postaví se, nasadí si boty, popadne kabát, a když odchází, práskne za sebou dveřmi. Jakmile zmizí, vytočím Garrettovo číslo.

„Nech mě hádat. Nelíbila se ti,“ prohlásí místo pozdravu.

„Jen pořád trucovala. Vážně se chlapům líbí holky, co tak špulí pusu?“

Na druhém konci drátu se Garrett zasměje. „Nelíbí se nám to, co většině chlapů, pamatuješ? Moje práce je kvůli tomu sice o dost těžší, ale jen se ti snažím najít tu správnou, Emersone.“

„Omluv se za mě Ritě a už mi ji sem nikdy neposílej.“

„Provedu."

Na druhé straně na chvíli zavládne ticho a já si mezitím procházím e-maily od Maggie o nové aktualizaci aplikace od developerů.

„Abys věděl, není to pravda," zamumlám, zatímco si procházím její zprávy. Na pozadí slyším šum, který mi prozradí, že Garrett sedí v autě.

„Co není pravda?" zeptá se po chvilce.

„Jak jsi řekl, že se nám nelíbí to, co téměř všem chlapům. Myslím, že naše preference odpovídají většině. Jsme zvláštní jen tím, že se je nebojíme uskutečnit."

„Nebojíme se je uskutečnit zdravým způsobem."

„Přesně tak."

„Zítra ti pošlu novou holku," ozve se za chvilku.

„Nech to být."

Frustrovaně si povzdychne. „Jsi si jistý? Zdáš se mi vystresovaný. Příští týden otvíráme klub, musíme udělat dojem na investory a stát nám šlape na paty."

Má pravdu – jsem vystresovaný. K tomu všemu, co Garrett právě zmínil, mi můj syn už čtyři měsíce nezvedá telefon. Představa, že bych se měl setkal s další trucovitou submisivní holkou, mě jen stresuje ještě víc.

„Začínám mít dojem, že ani nevíš, co chceš," prohlásí Garrett nezúčastněně. Shlédnu na telefon nastavený na hlasitý odposlech.

„Myslel jsem, že ano. Ty holky chtějí, abys je chválil, ale nemíní si to zasloužit."

„Negativní pozornost je pořád pozornost," odpoví.

„Víš, že nemám v lásce spratky."

„Já vím, Emersone, ale budeš muset dát někomu šanci, než je vyhodíš. Nech mě ti zítra poslat další. Existuje spousta holek ochotných udělat, cokoli si budeš přát."

„Možná příští týden. Zatím se o tu pozici můžou ucházet dál."

„Provedu."

Zavěsím a projdu si hromádku dopisů na stole. Většina z nich je odpad, ale nakonec mou pozornost přiláká ručně psaná obálka. Rozříznu ji a najdu v ní šek na dva tisíce dolarů od někoho, jehož jméno mi nic neříká. U poznámky je napsáno, že se jedná o kauci na byt 623.

Chvilku trvá, než si uvědomím, že jde o Beauovu adresu – alespoň bývalou. Ani jsem netušil, že se přestěhoval, natož že by mi nechal vrátit kauci. Nesestěhoval se s tou svou přítelkyní?

Tou, se kterou jsem se nesměl ani setkat, protože se za mě moc styděl, pomyslím si smutně.

Mohlo by to dobře dopadnout. Pokud ty peníze potřebuje, bude si pro ně muset přijít. Zvednu telefon, napíšu krátkou zprávu a pokusím se neznít tak zoufale, jak se cítím.

Váš pronajímatel mi poslal zálohu. Nechám ti ji tu. Až ji budeš potřebovat, přijď si pro ni.

Jak jsem čekal, neodpoví. Celý displej je plný zpráv, které jsem napsal já jemu a které zůstaly bez odpovědi. Jeho matka mi alespoň potvrdila, že je naživu a má se dobře, abych v noci vůbec usnul. Jen bych byl moc rád, kdyby se mnou zase začal mluvit. Jak se zdá, zklamání je hlavním tématem mého týdne.

PRAVIDLO 3:

Vždycky poslouchej na slovo – obzvlášť pokud si máš kleknout před sexy milionářským taťkou.

Charlie

„To není možné."

Upírám zrak na třípatrové sídlo ve španělském stylu se zastřiženými palmami, klenutými okny a příjezdovou cestou dlážděnou kočičími hlavami.

Přísahám, že jestli je kluk, se kterým jsem ještě před nedávnem chodila, tajně zazobaný, vážně mě to naštve. Doslova jsme pod polštáři na pohovce lovili drobné, abychom si k večeři mohli dovolit Taco Bell. Není možné, že jeho táta bydlí celou dobu tady.

Vylezu z auta. V téhle luxusní čtvrti na pobřeží se cítím dost nepatřičně. Z černé sametové sukně si opráším psí chlupy a vylezu po dlážděných schodech nahoru ke dveřím. Dokonce odtud slyším oceán.

Je to směšné. Ten chlap si teď nejspíš utírá zadek mým šekem na tisíc dolarů.

Zazvoním na zvonek, ale asi třicet sekund se nic neděje. Obvykle by se mi ulevilo, že nikdo není doma a nemusím absolvovat trapný rozhovor s někým, koho neznám. Na to jsem ale příliš chudá a ty peníze potřebuju.

Slíbila jsem Sofii, že ji v dubnu vezmu na festival anime, a zanedlouho bude mít narozeniny. Navíc nesnesu navěky bydlet v chalupě za máminým domem.

Takže znovu zaklepu.

„Už jdu!“ zavolá zevnitř sladký hlas a zaslechnu klapot vysokých podpatků na tvrdé kamenné podlaze.

Když se dveře otevřou, ocitnu se tváří v tvář ženě s velkýma modrýma očima, vlněnými hnědými vlasy a plnými růžovými rty.

„Dobrý den… přišla jsem za panem Grantem.“

Zůstane stát na místě s vykulenýma očima a otevřenou pusou. Pak se podívá na hodinky. „Aha, dobrá… netušila jsem, že přijdete zrovna dneska, ale nevadí. Tak pojďte.“

Netušila, že přijdu? Nikomu jsem o tom neřekla. Možná Beau upozornil svou rodinu, že si dojdu vyzvednout šek.

„Vy jste paní Grantová?“ zeptám se. Soudě podle posledních informací od Beaua, jeho rodiče se rozešli, když byl ještě dítě, ale nespíš je možné, že má jeho otec novou ženu, o které jsem nevěděla.

Vyprskne smíchy a zakroutí hlavou. „Bože, to ne. Jen mu dnes vypomáhám. Měl by se zanedlouho vrátit. Můžete na něj počkat v kanceláři.“

„Dobře, díky,“ zamumlám, zatímco mě vede rozlehlým obývákem s vysokým stropem a mramorovou podlahou k francouzskému oknu na druhé straně. Vede do velké kanceláře s arkýřovým oknem a výhledem na oceán. Při pohledu na otevřené moře na chvilku oněmím.

„Páni,“ zašeptám a zarazím se ve dveřích.

„Hezký ohoz,“ prohlásí žena, když si prohlédne mé černé oblečení. Mám na sobě průhledný top s dlouhými rukávy a límečkem ve stylu Petra Pana, pouzdrovou sukni z černého sametu a punčochy s černými kotníčkovými botami.

„Díky,“ odpovím s úsměvem.

„Je to neobvyklé, ale myslím, že se mu to bude líbit.“

„Cože?“ zeptám se, ale v tu chvíli jí zazvoní telefon a někam zmizí, aby hovor vyřídila. Zatímco mluví o nějakých obchodních záležitostech, které se neobtěžuju poslouchat, potuluju se po pokoji a prohlížím si jeho interiér. Na jejím komentáři o tom, že se mu bude líbit mé oblečení, se mi něco nezdá. Opravdu se k němu jeho zaměstnankyně chovají takhle? Jako by na jeho názoru na ženské šaty záleželo.

Sice mi to připadá úchylné, ale jeho kancelář je krásná. Oproti studenému a sterilnímu zbytku domu je podlaha kanceláře pokrytá hustým červeným koberečkem a má tu i velký mahagonový stůl a dvě hluboká křesla. Prsty přejedu po látce obou z nich.

„Už jde,“ vyštěkne na mě žena. „Nejspíš byste si měla kleknout.“

Předpokládám, že jsem ji špatně slyšela, a zmateně se na ni ohlédnu, ale už si to namířila ven a zavírá za sebou francouzské okno.

Vážně mi před chvilkou řekla, že si mám kleknout?

Je to tu fakt na prášky. Začínám být ráda, že jsem s sebou nevzala Sofii, ačkoli to tu rozhodně nevypadá jako v ghettu. Asi už chápu, proč Beau nechtěl, abych se setkala s jeho tátou. Jen si vyzvednu šek a pak odsud vypadnu.

Otočím se, abych vyšla ven z kanceláře a zeptala se ženy, jak to myslela s tím kleknutím, ale pak se mi před očima zjeví on. Stojí s ní na chodbě, kterou vidím přes francouzské okno, a mluví, zatímco žena míří k východu. Netuším, co si říkají, ale nedokážu od muže odlepit oči.

Beauova tátu jsem nikdy neviděla ani na fotce, takže jsem netušila, co čekat. Tohle to ale rozhodně nebylo. Je vysoký, svalnatý a opálený. Vlasy má dokonale sčesané na stranu a na skráních a temeni hlavy už jsou trochu bílé. Je oblečený do draze vypadajícího tmavomodrého obleku.

Sice ho vidím jen z profilu, ale i tak jsem si všimla, že bezchybný oblek a tělo doplňuje pohledný obličej. Má široké

čelo, hranatou čelist a světlé, krátce střižené vousy. Když se ke mně obrátí, uvědomím si, že na něj zírám, a doslova mi začne vřít krev ve tvářích. Vykročí ke kanceláři a já se rychle obrátím směrem k oceánu.

Jakmile vejde do místnosti, jako by se v ní všechno včetně mě zmenšilo. Zavře za sebou dveře, svlékne si sako a pověsí ho na vysoký dubový věšák. Přejedu očima po jeho širokých ramenech a svalech na zádech, které napínají látku košile. Vyschne mi v ústech.

„Dobrý den, já jsem Charlie," vykoktám. Sepnu ruce před sebou a nevím, proč jsem najednou tak nervózní. Běžně nejsem tak stydlivá.

„Měla by sis kleknout. Když vejdu do místnosti, nikdy nesmíš stát. A nemluv se mnou, dokud tě k tomu nevyzvu. Když to uděláš, budeš mi říkat „pane", nic jiného. Je to jasné?" Má hluboký a studený hlas, který jako by vycházel přímo z hlubin oceánu. Přemílám v hlavě jeho slova a pokouším se je pochopit.

Zmocní se mě pocit, že jsem se zapletla do něčeho, do čeho jsem neměla, a najednou začnu panikařit.

„Promiňte?" zakoktám. Zůstane stát na místě, prohlédne si mě od hlavy k patě a cítím, jak mě polévá horko.

„Na kolena," vyštěkne. Jako by mi vyrazil dech. Měla bych odsud utéct s křikem a rozhodně bych neměla zvažovat, že to opravdu udělám. Jde snad o nějakého šovinistického kreténa, který si myslí, že se mu všechny ženy mají klanět? A jestli mi z té představy vře krev v žilách, proč cítím tak nenadálé… vzrušení?

„Proč?" zeptám se.

Reaguje, jako bych mu dala facku. „Chceš snad dostat zaplaceno, ne?"

Ježíšikriste.

Ne, ne! Charlotte Marie Underwoodová, neopovažuj se nad tím byť jen na vteřinu přemýšlet. Tenhle manipulativní

kretén nad tebou nemá žádnou moc a v žádném případě si před ním nemusíš klekat! Jsou to tvoje peníze a vůbec nic mu za ně nedlužíš.

On mě ale dál pozoruje dominantním pohledem, jako by čekal, až ho poslechnu. Racionální část mozku na mě křičí, abych mu řekla, aby se šel vycpat, políbil mi prdel a ty prachy si sežral… ale tu právě teď neposlouchám.

Teď tady tomu vládne on.

Nemůžu tomu uvěřit, ale opravdu si před ním začínám klekat. Jakmile koleny dopadnu na kobereček, čekám, že ucítím naprosté ponížení. Chci být bez sebe vzteky, ale namísto toho k němu pořád vzhlížím a přemýšlím, co dalšího si na mě ten psychopat vymyslí.

Nechce se mnou doufám… však víte… mít sex, jen aby mi vrátil tisíc babek, že ne? Tak daleko to zajít nenechám.

Alespoň myslím.

Ne, ne, vím to určitě.

„Mnohem lepší," pronese vřelým hlasem a mě se zmocní zvláštní pocit klidu.

Pak ke mně přistoupí blíž, až je nadosah, a přesně tehdy se nadechnu opojné vůně jeho kolínské. Zírám na mohutného chlapa, který najednou natáhne ruku, pohladí mě po bradě a pak mě za ni vezme.

Haló, naprosto nepřijatelné, hlásí mi vnitřní alarm. Je to vážně, vážně, vážně nepřijatelné, ale jak se z toho teď mám sakra dostat? Vždyť už jsem si před ním klekla.

„Za běžných okolností bych vyžadoval, abys sklopila zrak, ale chci si tě prohlédnout." Zvedne mi bradu a začne si prohlížet můj obličej.

Nemůžu se nadechnout a ani se pohnout. Nemůžu dělat vůbec nic, protože v jeho rukou jsem jako bezbranná kořist. Je jako lev a já jako plachá gazela v jeho chřtánu.

V obličeji se mu objeví něžnější výraz a koutkem úst se usměje. „Jsi kouzelná."

Slovo mu steče ze rtů jako horký med a skape mi až do ucha.

Pak pustí mou bradu, otočí se a přejde na druhou stranu stolu.

„Kde tě Garrett našel?“ zeptá se.

„Garrett?“ zamumlám zmateně. Myslí tím Beaua?

„Řekl jsem mu, ať mi dnes nikoho neposílá, a ty zjevně potřebuješ víc vyškolit, ale –“

Jako by mi někdo luskl prsty před obličejem a probral mě z transu. „Počkejte? Cože?“ vykřiknu a přeruším ho.

Rychle ke mně otočí hlavu a zdá se, že ho moje opovážlivost urazila.

„Kdo je Garrett? O jakém školení to mluvíte?“

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se pomalu.

„Charlotte Underwoodová. Jsem tu, abych si od vás vyzvedla šek.“

„Charlotte? Jaký šek –“ Pak mu dojde, že je něco špatně. Dostane tik do oka, veškerá panovačnost a klid se mu vypaří z tváře a nahradí je rozpačitý a omluvný výraz. „Ježíši, vstaňte.“

Vyskočím na nohy.

Sleduju, jak si promne obočí. Vypadá zamyšleně a rozrušeně. „Jste Beauova přítelkyně,“ zasténá.

„Bývalá,“ opravím ho. Překvapeně na mě pohlédne.

„Vy jste se rozešli?“

To ho teď zajímá zrovna tohle?

„Ano.“

Dlouze vydechne a opře se o židli. Čekám, až něco řekne.

„Potřebuju z toho šeku jen půlku. Dal mi vaši adresu a řekl, ať si ji přijdu vyzvednout.“

Trhne mu sval ve tváři a zase si začne třít čelo. „Samozřejmě. Kolik potřebujete?“

Natáhne se do šuplíku a vytáhne šekovou knížku a pero.

„Záloha byla na dva tisíce a polovinu jsem zaplatila já.“

Když se na mě znovu podívá, téměř se před ním přikrčím. Je skoro až zastrašující. Možná to Beau má po něm, ale ten se jen tak chová a nemá to doopravdy v sobě. Tenhle chlap je alfa a nedá se mu to upřít.

Vypíše mi šek, utrhne ho a podá mi ho. Rychle k němu přistoupím a vezmu si ho. Měla bych ihned utéct. Dostala jsem to, pro co jsem přišla, trapnou část rozhovoru už máme za sebou a nemám důvod tu zůstávat, ale jako bych zapustila kořeny.

„Charlotte, musím se vám omluvit. Obávám se, že když jsem vás našel ve své kanceláři, myslel jsem si, že jste někdo jiný."

Během řeči se na mě nechce podívat. Jen si rozepne knoflíky na rukávech a vyhrne si je. Nemůžu odtrhnout oči od jeho rukou a toho, jak se úzká bílá košile vyjímá proti jeho opálené kůži.

Namáhavě polknu. „Kdo jste si myslel, že jsem?" zeptám se, ačkoli vím, že na odpověď nemám absolutně žádné právo. Na druhou stranu jsem tvrdohlavá a ráda riskuju.

Znovu mi pohlédne do tváře. „To není důležité."

„Někdo, kdo pro vás pracuje? Nebo koho si… najímáte?"

Uvědomí si, co tím naznačuju, přimhouří oči a věnuje mi pronikavý pohled.

„Jak jsem řekl, není to důležité. A ocenil bych, kdybyste o ničem z toho nemluvila s Beauem."

„Už s ním nemluvím a ani to nemám v plánu."

Zatne zuby a procedí přes ně jediné slovo: „Fajn."

Otočím se na podpatku a vydám se ke dveřím. Po cestě si přečtu šek a cítím se poníženě a naštvaně. Když se natahuju po klice, vybaví se mi Sofiin obličej. Vzpomenu si, že bude mít narozeniny, že vstupenky na festival anime jsou drahé a že chtěla VIP lístky, aby se setkala se svým oblíbeným ilustrátorem.

Zastavím se.

Bože, je to fakt hloupé, ale musím to zkusit.

Otočím se a postavím se tváří v tvář člověku, který mi nahání strach víc než kdokoli, koho jsem kdy potkala. Všimnu si, jak svým tělem vyplňuje obrovskou židli před arkýřovým oknem sahajícím od podlahy ke stropu. Začne mi dávat smysl, proč sem chodí holky a klečí před ním. Vsadím se, že není zvyklý na dívky, které odmlouvají, provokují a dávají mu co proto.

Ale něco mi dluží. Klekla jsem si před ním přece sakra na kolena.

„Víte… vlastně bych se s Beauem mohla ještě vidět," řeknu opatrně. Vzhlédne na mě se zvednutým obočím.

„Doufám, že mi nechtěně nevyklouzne něco z toho, k čemu tu došlo…"

Páni, ty máš koule, Charlie.

Třesou se mi ruce, ale nemůžu připustit, aby mě viděl váhat, takže je rychle sepnu za zády. Napřímím se, stáhnu ramena a podívám se mu přímo do očí.

Bez jediného slova znovu vytáhne šekovou knížku. Výraz v jeho tváři mi napoví, že se mu to ani trochu nezamlouvá, ale připomenu si, že je mi to jedno. Je mi jedno, jestli je naštvaný, nenávidí mě za to nebo ho to vytáčí.

Až na to, že není. Záleží mi na tom a příčí se mi zklamaný a zamračený výraz v jeho tváři, zatímco mi vypisuje další šek. Ty peníze ale potřebuju a jsem v situaci, kdy na ně mám právo.

Připomenu si, abych myslela na Sofii.

„Jaká částka by vám pomohla si zapamatovat, že máte být zticha?" zavrčí.

Rychle si olíznu rty. Sakra, já fakt nevím. Prostě udám cenu VIP lístků na festival anime. „Dvě stě padesát."

Překvapeně na mě vzhlédne. Je to příliš? Nebo moc málo?

„Dvě stě padesát dolarů?"

Přikývnu. Chvíli se nad tím zamyslí a pak začne šek znovu vyplňovat. Opět ho vytrhne z knížky a podá mi ho.

Rychle přejdu přes místnost a všimnu si, jak se při tom dívá na mé tělo. Nakonec mi pohlédne do očí, ale nepustí šek okamžitě z ruky. Namísto toho vypadá, jako by chtěl něco říct. Počkám si a doufám, že se se mnou nezačne znovu hádat.

Konečně šek pustí.

„Děkuju."

Přikývne a já se otočím, abych vyběhla z kanceláře. Nezastavím se, dokud nedojdu k autu. Svezu se na sedadlo řidiče a konečně vypustím dech, který jsem v sobě celou dobu zadržovala.

Podívám se na šeky v ruce. První je na tisíc dolarů a na druhém stojí pětitisícovka.

Co to…

Udělal snad chybu? Několikrát si přečtu číslo, které napsal, a přemílám v hlavě, co jsem špatně pochopila. Začnu vážně zvažovat, že bych se tam vrátila a řekla mu, že se upsal. Pak si ale všimnu poznámky na šeku: stojí tam telefonní číslo následované dvěma písmeny: KZ.

Nejde o jeho iniciály, ale něco mi vnukne, že částku uvedl schválně. Takže se dovnitř znovu nevrátím. Vždyť se topí v penězích. Pro mě možná pět tisíc znamená možnost splatit hypotéku a koupit lístky na festival anime, ale pro něj to pravděpodobně neznamená nic převratného.

Nadšeně vypísknu, položím šeky na sedadlo spolujezdce, nastartuju auto a vyrazím domů.

Stálo to ponížení za pět táců? Nepochybně.

PRAVIDLO 4:

Po trapném setkání s tátou bývalého vždycky všechno vyřeší tacos a margarity.

Charlie

Když servírka donese na stůl porci smažené zmrzliny větší než Sofiina hlava, Sofie je v sedmém nebi. Máma sedí vedle mě a upíjí z ještě větší margarity. Sestra mi podá lžičku a já si ji s úsměvem vezmu. Pustíme se do jídla a mezi sousty sladké směsi karamelu a vanilky skoro ani nedýcháme.

„Páni, Charlie. Díky, žes nás vzala na večeři," řekne máma s opilým úsměvem. Je hezké vidět ji takhle uvolněnou. Vím, že je vystresovaná z šílených přesčasů v nemocnici.

„Nemáte zač," zamumlám s pusou plnou zmrzliny.

„Mám zmrzkový mozek!" vykřikne Sofie a chytne se za čelo. S mámou se zasmějeme směšné frázi, kterou používá už od dětství a kterou jsme jí nikdy neměly to srdce opravit. Teď tomu už říkáme zmrzkový mozek v rodině všichni.

Když jsem se vrátila domů a měla o pět tisíc víc, než jsem čekala, bez otálení jsem mámě se sestrou řekla, aby se převlékly a že si vyrazíme ven. Koneckonců je úterý s tacos.

Jak jsem k těm pěti tácům přišla, jsem jim už nevysvětlila, ale na tom nesejde. Potřebují vědět jen to, že se jedná o peníze na zálohu, a tím to končí.

Proč mi ale nechal svoje číslo?

Proč bych mu měla volat?

A co je to KZ?

Vyhledala jsem si to na Googlu, ale vyskočila na mě spousta výsledků, které mi nic neříkaly. Na druhou stranu jsem zjistila, že mám třináct kilometrů od domu kavárnu/pizzerii, což je dobré vědět.

Zatímco se cpu zmrzlinou, zasním se a začnu vzpomínat na to, jak se dotkl mé tváře a jak mě zvláštním způsobem uspokojilo, když pronesl to jediné slovo: kouzelná. Neřekl mi, že jsem krásná ani že mi to sluší. Šlo o něco jiného. O uznání.

Dost zvláštní věc, na jakou být pyšná – že vás někdo, koho ani neznáte, pochválil. Ve skutečnosti nejde ani o někoho neznámého. Je to Beauův táta. Pokaždé, když si na to vzpomenu, musím se otřepat. Jistě, je to pohledný chlap, ale musí být nejmíň o… dvacet let starší než já. Je stejně starý jako můj táta. Mělo by mě to odpuzovat.

A co na mně přesně chválil? Můj obličej. Nesnáším své zrádné tělo za to, jak se v tu chvíli vzrušilo, ale byla to jen přirozená reakce, nebo snad ne? Jsem přece pravá, nefalšovaná a pyšná feministka. Poslední, co potřebuju, abych se svým životem byla spokojená, je uznání nějakého chlapa.

Jen mi to bylo příjemné. Nic to neznamená.

A to, že jsem si před ním klekla a ucítila klid, je jen výsledkem vrozené generační mizogynie. Tisíceré díky, patriarcháte.

Jakmile si to celé znovu přehraju v hlavě, dojdu k názoru, že si Beauův táta myslel, že jsem prostitutka. Je to to jediné, co mi dává smysl. Navíc se zdá, že ho přitahují submisivní sexuální pracovnice, což je naprosto v pořádku – totiž, každý má svou úchylku, nemám pravdu?

Tak proč na to nemůžu přestat myslet? Proč si můj mozek zjevně myslí, že je na celé té záležitosti něco, co si stojí za to zapamatovat? A proč se obtěžoval s tím, že mi nechal své telefonní číslo?

„Na rozchod s Beauem," prohlásí má mladší sestra a pozvedne lžíci zmrzliny, jako by mi připíjela.

„Sofie!" okřikne ji máma.

„To nic," odpovím a přiťuknu si se sestrou lžící. „Nebyl pro mě ten pravý. Lepší být sama než s někým, kdo se ke mně nehodí."

Kolem stolu zavládne ticho a ve vzduchu se jako mlha začne vznášet vzpomínka na tátu. Odešel od nás asi před rokem a půl, protože se odmítl vzdát své předpojatosti. Nesouhlasil s tím, jak moje sestra žije svůj život, a tahle hloupost ho stála rodinu. Sofii ale co nejčastěji připomínám, že je nám bez něj líp.

Když se z lásky vyklube toxický vztah, už to není láska.

Já sama jsem ale zůstala s Beauem mnohem déle, než jsem měla – tři měsíce potom, co jsem ho načapala, jak mě podvádí. Dopustila jsem, aby mě ponižoval, cítila jsem se s ním méněcenně a pochybovala o sobě.

Takže své sestře nemůžu dávat za vinu, že chce náš rozchod oslavit.

„Zasloužíš si někoho lepšího, Charlie."

„Já vím," odpovím a zůstanu zírat na zbylý karamel a čokoládovou polevu na talíři.

„Myslím, že jsi chodila s kreténem, protože máš za to, že si nic jiného nezasloužíš."

Zmateně na ni vzhlédnu. „Holka, vždyť je ti teprve čtrnáct! Kdes vzala ta moudra?"

„Čtu chytré knihy," zasměje se.

„Ach tak, v tom případě budu mámě nejspíš muset ukázat tvou čtečku. Uvidíme, jak chytrý je *Žhavý sex s vlkodlakem*."

„Cože?" zeptá se máma a přiopile odpoutá pozornost od ledu ve sklenici margarity.

„Ty bonzačko!" vykřikne Sofie a hodí po mně ubrousek. Tváře jí zrudnou studem a já se nedokážu přestat smát.

V noci ležím ve svém pokoji v chatce u bazénu a nedokážu přestat myslet na to, co se dnes stalo. Než jsem si nechala šek proplatit, napsala jsem si jeho telefonní číslo na starou účtenku v peněžence. Ještě jsem se s ní nedokázala rozloučit. Teď ji pevně svírám mezi prsty a zvuk jeho hlasu mi zní v uších jako ozvěna.

Kouzelná.

Přece mu nemůžu zavolat. Je to šílené. Jsem si jistá, že mi to číslo dal jen pro případ, že bych někdy potřebovala pomoct nebo se s ním chtěla spojit… kvůli Beauovi. Šlo jen o otcovské gesto, takže nevím, proč se můj mozek nemůže odpoutat od myšlenky, že bych mu zavolala z jiného důvodu.

Zahodím číslo do odpadkového koše vedle postele a zhasnu světlo, ale místo toho, abych hned usnula, se skoro hodinu převaluju v posteli. Neustále si v hlavě přehrávám moment, kdy mi řekl, že jsem kouzelná a pohladil mě po tváři.

Nech to plavat, Charlie.

To ale nedokážu a za minutu zase vezmu do ruky telefon. Tentokrát už se nepídím po KZ, ale zadám do vyhledávače jméno Emerson Grant. Nevím, proč jsem se předtím tak bála si o něm něco zjistit, ale nejspíš jsem byla moc nervózní. Kdybych toho o něm věděla příliš, dostal by se mi pod kůži, takže čím míň toho vypátrám, tím líp.

Teď mi ale zvědavost nedá spát, takže jí projednou podlehnu a pak už to nechám být.

Jako první na mě přímo pod jeho fotkou s titulem CEO vyskočí dobře známá písmena, KZ.

Kliknu na odkaz a před očima mi vyskočí černá stránka, uprostřed které stojí oznámení, že je přístupná pouze pro členy. No nic. Všimnu si kolonky na heslo, ale jelikož ho nemám, stránku opustím.

Nepřestanu ale sjíždět kurzorem dolů a pátrat dál. Najdu informace o něm a jeho pracovní historii, spoustu vágních

detailů o jeho vzdělání a pár lichotivých fotek z doby, kdy mu bylo kolem dvaceti nebo třiceti. Většinou je na nich v oblecích a účastní se důležitě vypadajících událostí. Až na stránce sedm nekonečného pátrání na Googlu najdu to, co hledám. Zdá se, že někdo jiný byl taky zvědavý a zveřejnil všechno, co chci zjistit.

Klub zhýralců. Seznamovací a eskortní služba, která se brzy změní na plně vybavený členský klub v kalifornské čtvrti Briar Point.

On vlastní… seznamku? A co sakra znamená členský klub?

Proklikám se příspěvkem po příspěvku, a když narazím na něco, co vypadá jako stránka se soft pornem, málem mi telefon vypadne z ruky. Jde o blog s názvem: *Eskapády Chlípné madam na západním pobřeží*. Žena na obrazovce je oblečená do úzkého koženého obleku, v ruce drží bič a na tváři se jí skví hrůzostrašný úsměv. Na stránce na mě vyskočí slova jako *úchylka*, *otrok*, *submise*, *bondáž* a *exhibicionismus*.

„Co je tohle za seznamku?"

Najednou se octnu na dvacáté stránce úchylností a nedokážu přestat klikat dál. Zdá se, že Chlípná madam má nějaké zkušenosti s Emersonovým… klubem či službou, nebo jak to nazvat. A popsala tu všechny své zkušenosti.

KZ je přelomovou službou poskytující mužům i ženám sexuální svobodu. Konečně existuje místo, kde si můžeme plnit své touhy bezpečným, zdravým (a ach, tak uspokojivým) způsobem. Pan Grant a jeho tým jsou pravými průkopníky a doufám, že se služby tohoto klubu rozšíří po celé zemi.

Musím polknout knedlík v krku. Není možné, že se mi to všechno jen zdá? Něco mi říká, že nejde o seznamku, která vás spáruje s lidmi, kteří taky rádi cvičí jógu a chodí na dlouhé procházky po pláži. Podle Chlípné madam tam mohou lidé, kteří se rádi nechávají svazovat a dostávají roubíky, snadno najít další lidi, kteří rádi… svazují a dávají druhým roubíky.

Vážně Beauův táta provozuje něco takového? Můj mozek nechce nic z toho pochopit, ale už jsem se dostala příliš daleko na to, abych přestala hledat.

Nemůžu… přestat… klikat… dál.

Blog slouží jako začátečníkův průvodce různými úchylkami. Prolistuju si několik věcí, které nechápu. Je tu toho mnohem víc, než bych si kdy pomyslela, a najdu i spoustu věcí, o kterých se bojím číst, ale nakonec mou pozornost přiláká jedna konkrétní fráze.

Fetiš pro chválu.

Proti vlastní vůli na to kliknu. Před očima se mi otevře stránka s klečící ženou, kterou drží za bradu jakýsi muž. Hledí na něj, jako by to byl samotný Bůh, a mně se zvedne žaludek. Je to přesně to samé, co jsem dnes dělala já, nebo ne? Dovolila jsem mu, aby mě dostal do této pozice, a líbilo se mi to.

„To už by stačilo." Rychle zamknu obrazovku a odhodím telefon na noční stolek. „Ne, ne, ne." Nejsem taková a nemám absolutně žádný zájem o chlapy, kteří chtějí, abych před nimi klečela, a říkali by mi přitom, že jsem kouzelná. S tím ať se jdou vycpat.

Jsou skoro dvě hodiny ráno, když konečně přestanu myslet na Emersona Granta, Chlípnou madam a Klub zhýralců a usnu.

Můj mozek má ale zjevně jiné plány, jelikož se mi Emerson vloudí i do snu a znovu prožiju každou chvilku v jeho kanceláři. Muže v obleku nahradí samotná Chlípná madam, která se nakonec promění v Beaua. Namísto toho, abych se pokleknutí bránila, žadoním o jeho pozornost. Sápu se mu po nohou, lezu za ním jako pes, ale neřekne mi, že jsem kouzelná. Naopak mi oznámí, že jsem ubohá, a já se okamžitě cítím hůř.

Je to příšerné, ale když na mě ve snu nakonec shlédne Beauův táta, všechno se změní. Nějakým způsobem vnímám,

že to není skutečné a je v pořádku si to užít, protože se ráno probudím a nikdo se o tom nikdy nedozví.

Až na to, že chci, aby mi dal víc. Natáhnu se k němu, dotknu se měkké bavlny jeho kalhot a cítím jeho svalnaté nohy. Začnu zápasit s jeho páskem a nepřestávám na něj upírat zrak. Pohladí mě po hlavě a zaplaví mě pocitem euforie. Dál bojuju s jeho páskem a zoufale se z kalhot snažím vytáhnout jeho penis. V momentě, kdy mu je rozepnu, se probudím.

Na telefonu mi zazvoní budík a já zasténám. Tělo mám napnuté jako strunu, jsem neklidná a nadržená. Ideální začátek dne. Vážně potřebuju pomoc. Snít o sexu s tátou svého bývalého… je prostě kouzelné.

PRAVIDLO 5:

Když sexy milionářský taťka přijde na brusliště, aby ti nabídl lépe placenou práci, přijmi ji.

Charlie

Zoufalý pocit vzrušení, se kterým jsem se ráno probudila, se mnou zůstane celý den, a ani kvalitní čas strávený se sprchovou hlavicí mezi nohama nezažene to, jak jsem se ve snu cítila. V práci si celou tu záležitost znovu a znovu přehrávám v hlavě, jsem z toho roztěkaná a trochu podrážděná.

Právě ukládám krabici nových bruslí na místo, když se z druhé strany pultu ozve hluboký a zvláštně povědomý hlas. Zarazím se a začnu se sama sebe ptát, jestli si to můj nevyspalý mozek jen nevymyslel.

„Čtyřicet pět a půl, prosím."

Zakloním se a podívám se na zákazníka, který mě právě poprosil o brusle.

Jakmile si všimnu vysokého, tmavovlasého muže stojícího na sytě barevném koberci a opírajícího se rukou o vysoký lakovaný pult, málem vykřiknu. Pokusím se schovat zpátky za stěnu a tiše se modlím, aby si mě nevšiml. Co tu vůbec dělá?

„Dobrý den, Charlotte," řekne a já vytřeštím oči.

Nervózně zastrčím brusle do poličky, ani nezkontroluju, jestli jsem je vrátila na správné místo, a seberu poslední zbytek odvahy, abych ho pozdravila.

„Dobrý den," zamumlám a rozhlédnu se, jestli na doslech není ještě někdo jiný. Je středa a otevřeli jsme teprve před patnácti minutami. Až na pár dětí s domácí výukou a pár stálých zákazníků sem až do večera nikdo nezavítá.

„Ale prosím, říkejte mi Charlie."

„S těmi bruslemi jsem to nemyslel vážně," dodá s náznakem úsměvu na tváři. „Ve skutečnosti jsem sem nepřišel sportovat."

Cestou k pultu se nepřirozeně a rozpačitě rozesměju. Naděje, že se budu chovat přirozeně, právě zmizela kdesi v nenávratnu.

Jakmile spatřím jeho obličej, vzpomenu si na svůj sen a jak jsem se mu snažila z kalhot vytáhnout penis jako nějaká sexem posedlá nymfomanka. Přikryju si obličej a doufám, že se mi podaří schovat červené tváře.

„Jak jste mě tu našel?" zeptám se.

Zvedne telefon a ukáže mi fotku, na které tančím v barevných šatech ve skupince bruslařů během Neonové noci. „Na instagramu."

„Ach tak." Existuje ještě něco trapnějšího?

Určitě sem dorazil, protože si uvědomil, že když mi včera vypisoval šek, udělal chybu. Teď si ho sem přišel vyzvednout. Už jsem si ho ale nechala proplatit a splatila z něj část půjčky na studia, takže mě teď čeká hodně nepříjemný rozhovor.

„Poslyšte…" ozvu se opatrně.

„Máte chvilku, abychom si promluvili?" přeruší mě.

„Samozřejmě," vykoktám.

Otočím se a pokusím se najít Shelley – majitelku bruslиště a starou máminu kamarádku – ale nejspíš je v kanceláři nebo u zadního východu a dává si cigaretu. Rozhodnu se, že o přestávku nepožádám, a ukážu na jeden ze starých

plastových boxů u zdi. Beauův táta přikývne a sedne si. Je těžké se tomu nezasmát.

Je obrovský – větší, než mi připadal včera. Musí měřit asi tak metr devadesát a má široká ramena a trup. Jako svalnatý sexy taťka – jestli něco takového vůbec existuje.

V boxu vypadá směšně taky proto, že má na účtu tak asi bambilion dolarů a za celý život jedinkrát nevkročil na bruslistě ani neseděl v boxu. Jsem si jistá, že pokud zve ženy na rande, bere je na jachtu nebo do Černé Hory – ne na levné bruslistě, aby si tam spolu dali pizzu a vypili pivo. Něco takového je spíš můj svět, což mi sice nevadí, ale… rande v Černé Hoře by taky nebylo tak strašné. Jen je to malilinko mimo mou ligu.

„Jak vám můžu pomoct?“ zeptám se ho a posadím se mu naproti.

Otevře ústa a pak je zase zavře. Najednou mi dojde, že se chystá říct něco, co možná bude trochu nepříjemné, a začnu se bát, že se to bude týkat toho, co se včera stalo. Obzvlášť potom, co všechno jsem viděla na jeho stránkách.

Rychle se mu pokusím pomoct. „Pokud se to týká včerejška, nic se nestalo. Už o tom nemusíte mluvit. Je to v pořádku.“

„Včerejška se to netýká,“ odpoví. „Ne tak docela.“

„Má to něco společného s Beauem?“

Zbystří a připadá mi, že jakmile dojde řeč na jeho syna, okamžitě se toho tématu chytne. „Mluvila jste s ním?“

Svěsím ramena a sevřu rty. „Pane Grante, už jsem vám říkala, že jsme se rozešli. S Beauem už mluvit nebudu…“

Zní to trochu krutě, ale musí pochopit, že mi Beau navždy zmizel ze života. Už s ním nechci mít nic společného.

Vypadá zklamaně. Opře se o sedačku a zamračí se. Pak na mě ale rychle vybalí, proč přišel – jako by strhával náplast. „Slečno Underwoodová, chtěl bych vám nabídnout práci.“

Zmocní se mě chvilkové nadšení. Práci? Opravdovou a dobře placenou? Něco, co bych si mohla dát do životopisu? Už žádné corn dogy a antibakteriální sprej do bot.

Pak si ale vzpomenu na to, co jsem včera zjistila – proč si myslel, že jsem přišla. Celá zrudnu. „Ach tak…“

Odkašle si. „Jde o práci sekretářky, slečno Underwoodová. Běžné sekretářky.“

„Ach tak,“ zopakuju, tentokrát s mnohem menším zaváháním. Odmítám se mu podívat do očí. „Takže…“

„Máte nějakou otázku?“ zeptá se po dlouhé a trapné odmlce.

„Nebudu v té práci muset… klečet?“

Nepatrně se usměje koutkem úst. „Žádné klečení. Půjde převážně o papírování.“

Odkašlu si a nadále upírám zrak pouze na stěny, brusliště, bruslaře… doslova na všechno krom přitažlivého a dominantního muže sedícího na opačné straně stolu.

Zkříží ruce na prsou a zamračí se: „Chcete se mě zeptat ještě na něco, Charlotte?“

Ze způsobu, jakým vysloví mé jméno, mě slastně zamrazí v zádech. Je to jediný důvod, proč ho neopravím. Nikdo mi neříká Charlotte. Pro všechny jsem Charlie a tak tomu je od chvíle, kdy mi bylo asi osm.

Je to jediný důvod, proč se na něj konečně podívám, a naše pohledy se setkají. Je tak sexy, že je téměř nemožné na něj upřít zrak, ale jemu oční kontakt zřejmě nevadí. Vlastně se mi zdá, že na mě zírá déle, než se běžně považuje za vhodné.

„Myslel jste si, že jsem… prostitutka?“ zeptám se. Nakloním se k němu a poslední slovo zašeptám, jako by kdokoli mohl slyšet cokoli jiného přes hluk „Groove Is in the Heart“ nad blikavě osvětleným bruslištěm.

Předkloní se stejně jako já a jeho hodinky zacinkají o tvrdou desku stolu. „Ne. Nemyslel jsem si, že jste prostitutka.“

Ještě chvilku na sebe jednoduše upíráme zrak, oba se krčíme nad stolem a naše tváře jsou tak blízko, že to pravděpodobně vypadá, jako bychom si vykládali nějaké oplzlé tajnosti nebo se chystali políbit.

„Řeknete k tomu ještě něco, nebo si všechno ostatní budu muset domyslet?“ zeptám se ho, když z něj už nic dalšího nevypadne.

V očích se mu objeví šibalský výraz, olízne si spodní ret a znovu se napřímí. „Chci, abyste použila svou představivost. Co přesně si domýšlíte?“ Znělo to jako flirtování, ale přejdu to a odpovím na jeho otázku.

Vůbec ale netuším, co přesně si domyslet, a nejsem si jistá, kam až to nechat zajít. Naše situace mi připadá příliš důvěrná. Abych přerušila napětí, které mezi námi náhle vzniklo, přinutím se znít co nejvíc nenuceně. Mohla bych mu říct, že už jsem si o jeho společnosti všechno vyhledala, ale z nějakého důvodu chci, aby mi všechno vysvětlil, jako bych nevěděla vůbec nic.

„Chodí k vám do kanceláře hodně nahodilých žen, abyste je komandoval a nutil je, ať si před vámi kleknou?“

„Občas,“ řekne sebevědomě, jako by to nebyla ta nejšílenější věc, k jaké se kdy přiznal. Co je to proboha za chlapa?

Vyschne mi v ústech.

„A platíte jim…“

„Ano.“

„Nerada vám to říkám, ale zní to hodně jako prostituce.“

„Prostituce zahrnuje sex, slečno Underwoodová, a já se ženami sex za peníze nemám.“

Vytřeštím oči. Řekl *sex* – dvakrát – a ve mně to probudilo směsici vzrušení a neklidu. Pevně sevřu stehna.

„Co přesně s nimi tedy děláte?“ zeptám se.

„To zní jako osobní otázka.“ Do hlasu se mu znovu vloudí koketní tón. „Řekl jsem vám, ať si začnete domýšlet, tak to zkuste. Pokud s nimi nemám sex, na co myslíte, že si je najímám?“

Nemám páru. Tak do detailu jsem stránku nezkoumala, takže si skousnu spodní ret a pokusím si vybavit, co jsem se dozvěděla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pravidla lásky*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.